

Xaro Romano, al capdavant dels futurs restauradors

Xaro Romano és la Directora d'aquesta singular Escola-Taller de Restauració "Mas Carandell" i ningú, com ella, en pot conèixer millor els objectius i els problemes, en definitiva, la realitat present i futura, com es posa de manifest en la següent entrevista amb què cloem aquest treball.

Com va néixer l'Escola?

La idea va sortir de l'Ajuntament de Reus. L'Àrea de Serveis al Ciutadà va tenir notícia que podia obtenir uns recursos per a programes de formació d'un nivell mitjà-alt. Llavors, va encarregar al Servei de Dinamització Sòcio-econòmic de l'Ajuntament que fes un estudi de les professions amb una major demanda.

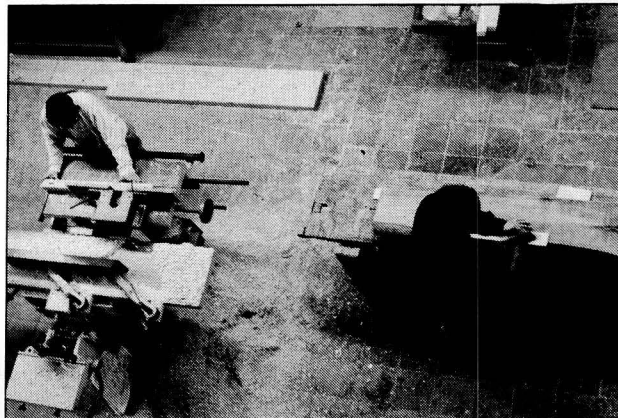
Com que aquest projecte estava molt vinculat a "intervencions sobre el Patrimoni", es va tenir en compte que fossin professions que hi estiguessin vinculades..., però el Patrimoni és molt ampli... Quan ja es va saber que no hi havia pràcticament ningú especialitzat en aquests oficis, es va decidir muntar una Escola de Restauració. A partir d'aquí, es va buscar l'assessorament de professionals de la restauració i se'n va fer el projecte i, quan fou aprovat per l'Ajuntament, vam començar. El primer que vam fer, fou una campanya de difusió sobre les possibilitats d'estudiar aquí... Va haver-hi moltíssima gent interessada... més de dos-cents pre-inscrits i, tan sols, seixanta places...

Així, doncs, com la vareu fer la selecció?

A través d'entrevistes individuals. Com a criteri de selecció, vam considerar que el més important era, per un costat, que fos realment, una alternativa per a la gent que no disposava d'altres possibilitats o que, si no era a través d'un programa d'aquest tipus, no podria fer estudis. És a dir, vam tenir en compte la situació socio-econòmica i familiar, i a la vegada, el nivell d'interès i la motivació, ja que els futurs alumnes havien d'adquirir el compromís de dedicar tres anys a formarse.

Quin és el nivell d'estudis dels alumnes seleccionats?

És molt heterogeni. Hi ha dos grups molt minoritaris

El Taller de Fusta (foto: Arxiu Escola-Taller)

que estan als extrems (al marge). Els alumnes d'un d'aquest grups no havia finalitzat...no tenien el títol de Graduat Escolar per bé que havien acabat l'EGB, amb problemes greus de formació. Això seria un extrem. A l'altre extrem, un grup d'alumnes havien fet estudis superiors o llicenciatures universitàries. Deixant de banda aquests dos extrems que, ja et dic, estadísticament, podrien representar un 5% o un 6% del total d'alumnes, la resta era gent que tenia un nivell, diguem-ne de mig BUP. És a dir, que havia fet fins a 2n de BUP o que tenia FP de 1r grau, gent que tenia 3r de BUP i algun que tenia COU.

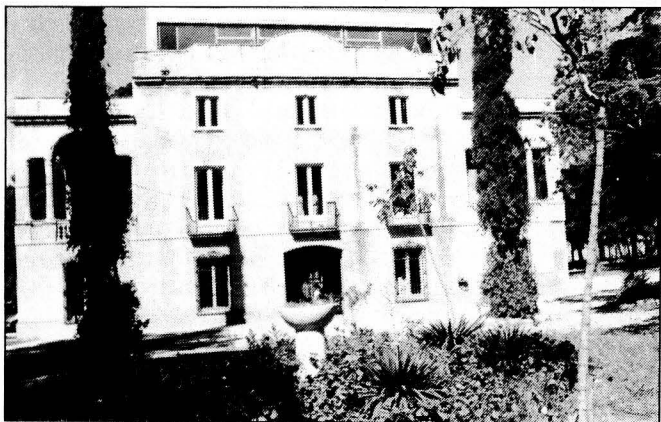
I els alumnes, pel que fa al règim laboral i formatiu de l'Escola, en quina situació estan?

La llei que regeix, així a nivell molt general, la situació dels assistents a una escola-taller, ja preveu que hi ha una primera fase de sis mesos on els alumnes reben una beca bastant simbòlica de l'INEM, que no supera les 14.000 ptes. mensuals. Després, es passa a una situació d'ocupació activa en què, a tots els alumnes que van superar la primera fase, se'ls va fer un contracte en pràctiques i, aquests contractes, es van prorrogant en funció dels resultats de l'evaluació del procés formatiu de l'alumne.

Una vegada els alumnes acabin els estudis, al novembre d'enguany, quina titulació i quines sortides professionals tindran?

La titulació és professional. És un diploma que acredita que aquesta persona té un nivell de qualificació professional ics, però no està convalidat ni homologat per Ensenyament. Quant a les possibilitats d'inserció, són moltes. Precisament, l'Escola es va formar perquè no hi havia professionals especialitzats en aquest camp. Hi ha una dificultat i és que, d'empreses especialitzades en restauració, tant a nivell local com supracomarcal, n'hi molt poques i, gairebé totes, estan centralitzades a Barcelona o en zones més grans. Llavors, nosaltres el que farem és incentivar, motivar i donar tot el nostre suport perquè la gent que tingui intenció o interès en l'autoocupació ho pugui fer.

Just després de Setmana Santa, iniciarem un procés

El Mas Carandell (foto: Arxiu Escola-Taller)

La Biblioteca de l'Escola (foto: Arxiu Escola-Taller)

de formació sobre el món del treball, de les empreses i la seva gestió. Una vegada s'hagi donat aquesta formació, a tot aquell que estigui interessat en fer projectes empresarials, des de l'Escola se li donarà l'assessorament que convingui i es miraran tots els recursos possibles perquè això sigui viable. Així, doncs, el que s'intentarà és motivar l'autoocupació, com a autònoms o com a S.A., cooperatives, etc.

L'Escola, administrativament, depèn de l'Ajuntament de Reus, però com es financia?

Es financia amb la subvenció que dona l'INEM, el qual, el que fa és distribuir uns recursos que vénen del Fons Social Europeu, i l'aportació que fa l'Ajuntament. Diguem que ve a ser un 70% l'INEM i un 30% l'aportació municipal.

Quines perspectives de futur té l'Escola?

El projecte de l'Escola a partir de novembre, en què s'acabaran els cursos de restauració, encara no està fet, però sí que hi ha la intenció i la voluntat per part de l'Ajuntament de donar-li una continuïtat. Ara estem en una fase d'elaboració del projecte. Tot just hem encarregat un estudi de mercat pel que fa a una possible demanda de professionals, i tenir un indicador, un element d'informació. La intenció, però, és de continuar.

L'Escola porta dos anys funcionant. Quina valoració en féu, com a Directora? Els objectius inicials, s'han complert o han variat molt?

Jo en faig una valoració positiva de l'escola, perquè penso que s'estan aconseguint els objectius que ens havíem marcat, tant a nivell formatiu com d'intervenció. Evidentment, hi ha problemes, com en qualsevol organització, però comptant que vam partir de zero, que no teníem instal·lacions... i tal com estem avui en dia, jo he de fer-ne una valoració positiva perquè és així..., vull dir que és..., que no m'invento res. Són coses que es poden veure i palpar i...constatar.

I la valoració que en fan els alumnes?

Evidentment, cada persona en fa la seva pròpia valoració i, per tant, n'hi poden haver tantes com alumnes... la qual cosa va molt en funció dels interessos que té cadascú, les perspectives de dedicar-se a això... Però, jo crec que és força significatiu el fet que la gent està aquí..., la constància és una cosa a valorar.

Enhorabona i molta sort, doncs. •

Les quatre estacions

Eugeni Perea i Simón

Després d'un hivern cru ara tot son flors i violes. És a dir, s'ha acabat aquell concert vi- valdià de les Quatre estacions que va tenir l'Ajuntament nostrat: primavera de flirteigs, estiu d'amors ardents, tardor de renyines i finalment, un hivern devastador, dessolador, mortífer.

Amb la primavera de bell nou es renoven els culs que s'aclofen als setials de Casa la Vila i tot sembla tornar a l'ordre.

Per exemple: l'escissió que va tenir Convergència i Unió local l'any de gràcia de 1987 i que va donar com a fruit el naixement del COR, ara torna a reagrupar-se i les ferides del part queden hàbilment dissimulades sota l'experiència dels maquilladors. I el COR passa de ser la pobra i bruta Ventafocs seleccionadora de llenties, pedres i cigrons en les fredes i solitàries nits dels plens i del poder municipal, a festejar amb el príncep més ben plantat i a publicar, tot seguit, les amonestacions que el duren a una irresistible ascensió a l'Alcaldia de Riudoms.

Lluny de tot compromís o relació, socialistes, populars i republicans marquen ara llurs territoris i es distancien amb la confiança de l'atleta que vol prendre velocitat i posicionar-se en la cursa de les eleccions.

Flors i violes i un fort crit d'ara va de debò!, s'escapa de la boca de tots els partits. A vegades hom pensa què seria de la nostra petita, pobra i dissortada vila si no fos per aquestes mogudes quatrianyals que són les eleccions, una mena de safareig, una mena de catarsi, una mena d'explosió energètica i de bons propòsits que no arriben mai, o quasi mai a completar la simfonia de les Quatre estacions. Sempre hi ha un mal vent, una ràfega gelada o tempestuosa que malbarata la collita. I a esperar de nou una altra primavera.

Aquest cicle estacional és vell com el món mateix: sempre han tingut bec les oques. Només cal repassar els llibres municipals, dels quals ara es publica un bon índex que compren la vida oficial des del segle XIII fins el 1939, preparat per Corts i Carrion. Pels que s'esquincen les vestidures davant de fets polítics contemporanis caldria recordar, com a botons de mostra, aquelles anèctodes del batlle Nebot que l'emprèn a bastonades contra un llenç del beat Bonaventura que hi havia a la Casa de la Vila; o aquella festa d'inauguració on clergat, polítics i invitats, pets de vi, acaben utilitzant llurs propies sabates a manera de got; o l'altre cas on hi van haver queixes greus perquè en unes eleccions algú va manipular el rellotge del campanar... És clar ue darrera d'aquestes anèctodes hi ha una realitat punyent, menys festiva. Com ara. Exactament com ara.

Però en política, com a pagès, qui sap la flor que quallarà?. Cal doncs, esperar l'acompliment de tot el cicle estacional.